هذا لوح التّقی یذکر فیه عبد اللّه الّذی سمّی بالتّبیل قبل تقی لیکون تذکرة له و ذکری لمن استظلّ فی ظلّ ربّه العلیّ و انّ هذا لخیر عظیم

هو اللّه الامنع الاقدس الابهی

فسبحان الّذی نزّل الآیات بالحقّ من جبروت عزّ علیّاً و ینطق بالحقّ فی ملکوته الاعلی بلسانه الابدع الاحلی لعلّ النّاس یتّخذنّ الی جهة الرّوح تلقآء عرش ربّهم الرّحمن بالحقّ سبیلاً قل یا قوم اتّقوا اللّه و لا تتّبعوا انفسکم ان ارتقبوا فضل اللّه و انّ فضله کان علیکم محیطاً و ان استشرقت علیکم شمس الکلمات عن افق ملیک الاسمآء و الصّفات اذاً لا تستکبروا ثمّ اسجدوا لجمال ربّکم الّذی کان فی جبروت البقآء باسم البهآء و فی ملکوت الانشآء بالعلیّ مذکوراً ان یا قوم لا تکفروا بآیات اللّه بعد انزالها و لا تتّخذوا الشّیطان لانفسکم ولیّاً ایّاکم ان لا تضطربوا حین الّذی تضطرب فیه الاشیآء و تنفطر فیه السّمآء و تنشقّ ارض السّفلی و تندکّ الجبال و تتموّج البحار و تضع کلّ ذات حمل حملها و یأخذ السّکر سکّان السّموات و الارض و کذلک نزل الامر بالحقّ من قلم القدس و کان اللّه علی ما اقول شهیداً ضعوا ما یحجبنّکم عن اللّه ثمّ اصعدوا بجناحین التّقدیس الی هذا السّمآء الّتی قد ارتفعت بالحقّ و کانت علی اسمی الابهی بالسّرّ مرفوعاً قل تاللّه قد هبّت نسایم الفضل عن مشرق العدل و بها حملت کلّ الاشیآء ان انتم بذلک خبیراً و سوف یضع الامکان حمله اذاً تشهد المشرکین یفرّون من الیمین و الشّمال و لن یجدنّ لانفسهم مقرّاً امیناً و کذلک انبأناک من نبأ الامر لتطّلع باسرار الّتی کانت خلف سرادق العزّ مقنوعاً قل یا قوم خذوا کأس الحمرآء من انامل البهآء ثمّ انقطعوا عن کلّ من فی الارض و السّمآء و ان استطعتم فی انفسکم فارکبوا باسمی الاعلی علی فلک الحمرآء و سیروا علی بحر الکبریآء لتصلنّ الی مقعد الّذی کان عن رمی المشرکین محفوظاً ان اسمعوا یا قوم ندآء اللّه من کلّ الجهات و لا تلتفتوا الی الّذینهم کفروا بالّذی آمنوا به و کانوا عن سبل الحقّ بعیداً و من المشرکین من کان مجاهداً بامواله و نفسه لاعلآء امری فلمّا ظهر علیه جمالی اذاً کفر به و کان علی عقبیه منقلباً

و انّک انت یا عبد ولو ما حضر منک کتاب بین یدی العرش ولکن لمّا ذکر اسمک انزلنا الیک ما تقرّ به عیناک و عیون الّذینهم آمنوا باللّه و کانوا علی صراط العزّ مستقیماً ان استقم فی نفسک لئلّا یزلّک شیئ عن الصّراط ثمّ اشکر ربّک بما نزل علیک لوح عزّ بدیعاً کذلک منّا علیک من بدایع فضلنا و ارسلنا الیک ما تجد به روایح ربّک و تتّخذ فی ظلّ عصمة ربّک مقاماً کان علی الحقّ امیناً

و من النّاس من اعرض عن اللّه جهرة و اذا تتلی علیه آیات اللّه یسودّ وجهه و ینقلب الی اهله مبغوضاً و منهم من قال بانّها ما نزلت علی الفطرة قل تاللّه انّ الفطرة قد خلقت بحرف منها و یشهد بذلک ما یجری من قلم قدس بدیعاً و منهم من افتری علی اللّه و قال ان هذا الّا ساحر یسحر النّاس و بما خرج من فمه حبطت اعماله و انکر النّبیّین و المرسلین و کان فی دین اللّه بغیّاً قل یا قوم خافوا عن اللّه و لا تقولوا ما قاله المشرکون حین الّذی اشرقت شمس القدم عن مشرق الحجاز بسلطان مبیناً و کذلک قالوا المشرکون فی زمن کلّ نبیّ الی ان انتهت الایّام الی ایّام اللّه و اشرق جمال القدم عن افق اسم علیّاً

و انّک انت یا عبد قدّس اذن القدس عن کلمات المشرکین ثمّ ادخل فی غمرات هذا البحر باذن ربّک الرّحمن لتجد لئالی حکمة ثمیناً قل انّا اخذنا قبضة من التّراب و عجنّاه بمیاه الامر من لدنّا و نفخنا فیه روحاً من امرنا ثمّ زیّنّاه باسمآئنا الحسنی فی ملکوت الانشآء و ارفعناه الی مقام الّذی اشتهر اسمه بین کلّ صغیر و کبیراً فلمّا بلغ اشدّه و اطمئنّ فی نفسه اذاً استکبر علی نفس اللّه و سلطانه الی ان حارب معه جهرة و کذلک کان حکم القضآء علی جمال ربّک العلیّ الاعلی من اصبع اللّه مقضیّاً

قل یا قوم اتّقوا اللّه و لا تفرّطوا فی جنب اللّه تاللّه هذا من نبأ الّذی به قرّت عیون اهل ملأ البقآء و کان خلف حجبات النّور بعصمة اللّه محفوظاً فلمّا تمّت المیقات اشرق عن افق القدس ببرهان الّذی کان علی العالمین محیطاً و انتم ان تنکروا هذا البرهان فبایّ برهان یثبت ایمانکم لا فوالّذی اشرقت السّموات بنور وجهه اذاً لن تجدنّ لانفسکم الی الحقّ دلیلاً قل یا قوم اذا دخل علیکم رسول اللّه باثره قوموا عن مقاعدکم و خذوه بانامل التّسلیم ثمّ استنشقوه ان وجدتم منه رایحة اللّه محبوبکم اذاً لا تنکروه کذلک نزّل الامر من جبروت القدس تنزیلاً من لدن عزیز قدیراً و یا قوم ان اتّبعوا ملّة اللّه و دینه و لا ترتکبوا ما نهیتم عنه فی الکتاب اتّقوا اللّه و کونوا علی الامر مستقیماً فسوف یدعون المشرکون احداً من هناک و یدخلون فی قلبه بغض اللّه و مظهر نفسه و یرسلونه الی الدّیار و الیکم و معه ما یقلّب النّاس عن صراط عزّ منیراً فطوبی لمن لن یتحرّک من اهتزاز الشّرک و یکون مستقیماً علی امر مولاه تاللّه انّه لخیر عند ربّک عمّن خلق بین السّموات و الارض جمیعاً ذلک من انبآء الغیب نوحیها الیک فضلاً من لدنّا علیک و علی کلّ موقن بصیراً و البهآء علیک و علی الّذین آووا فی ظلّ هذه السّدرة الّتی ارتفعت بالحقّ و کانت فی قطب الرّضوان بید اللّه علی الفضل مغروساً

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۲۲ مه ۲۰۲۴، ساعت ۶:۰۰ بعد از ظهر